

У Новоме Саду 20. марта 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½, динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 13) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

„Сустали су.“

„Мала чета људи, која се годи-
ну дана трудила око „Сри. Дневника“,
сустала је.“ Б. Ђурковић.

(У 74. [т. ј. последњем] броју
„Сри. Дневника“.)

Да је била мала чета,
Коју српским цветом звасте,
То смо знали и до јако,
И пре него што признасте.

Сад писмено признајете
Велик малер свог маленства;
И органа „умерених
Слободњака“ ево — неста.

Угаси се искра, што је
Из баронска чепа пала,
На којој се српска мис'о
Никад није загрејала.

Точећ' мутљаг читаоцу
И славећи свога Тису,
Стојачковић, дели-Бекић
И Ђурковић и Видовић
Ознојени — „сустали су“.

Нит' ко плаче, нит' ко рида,
Ван баронска буцелара,
За несрпске који цели
Пурдисаше српских пара.

„Сустала је чета мала“ —
Од труда јој бриди глава;
Одмор јој је врло нуждан,
— Па нек' легне, нека спава.

Светковина петстолетна
Од поука косовскога
Прославиће с' много лепше
Без „Дневника“ пештанскога.

А за њиме нек' одјуре
У спаваћу у одају
Сви, што српству нешто хасне
Само онда — кад спавају.

Стармаловац.

Ово—оно.

Даклем „Српски Дневник“ кад већ није могао да
окаља наша чувства, он је бар своја „очистио чувства“.
Тај велики, свакидашњи цин: збоде — па оде у —
Недођин. За такве тужне прилике има наш народ
(али не и „Наше Доба“) разних zgodних израза. Каже
се н. пр. „Отишао је богу на истину“ — али ми не
верујемо, да је „С. Д.“ отишао богу, јер истину до-
сада није никад тражио. — Каже се н. пр. и „отег-
нуо иашке“ — али ни то није сасвим zgodно, — јер
година дана и 74 броја нису здраво велико отегну-
ће. — Каже се н. пр. „Скупио па пустио“ —
„С. Д.“ до душе није скупио много претплатника, за
то му и није пала сикира у мед, за то је и припу-
стио да друштво Палас покупи његове дугове. —
Каже се н. пр. и „План'о па издан'о“ — и заиста
је у лудо плануло што је на тај лист издано. —
— Каже се н. пр. и „Обрао је бостан“ — али
ми знајући каква је берба, која се бере у месецу Марту,
на њој нинајмање не завидимо покојнику ни његовим
непокојним наследницима. — Каже се н. пр. и „У-
био га мраз“ — е па кога не може љубав да одр-
жи у животу, тога мора да убије мраз (не био се
мразити са народом и са његовим праведним захтевима).

Каже се н. пр. и „Испустио дух“, — али то би тек био највећи кунштук, кад би ко могао испустити оно, чега није ни имао; дакле ни то не пасује.

Каже се н. пр. „Долијао је“ и то је канда најзгоднији израз кад која лија заврши своје земаљско путовање.

Г. Ђ. пл. Ђ. јавља нам у епилогу да је „Ср. Д.“ боловао од „крајњег несаучешћа“, — ми то верујемо али г. епилогов ипак се није прецизно изразио, — то несаучешће није било крајње, — јер ово је тек крајње несаучешће, на што наилази у народу вест о успокојењу блаженопочившег пештанског клепала.

Но г. Ђурковић чудно и покорно моли, да драгог му покојника не прободемо глоговим коцем, јер он је рад после неколико месеци да се повампири. Па пошто је „С. Д.“ био орган „српске умерене слободоумне партије“, т. ј. неколико генерала без војске, који ма не треба ни органа ни организације (јер ни ће већ Тиса организирати), — то ће се будући вампир појавити на сасвим новом, чистом, некаљаном земљишту, т. ј. „изван свију политичких партаја“ — и као такав наћиће и треба да нађе: одзив, симпатију и потпору изван народа.

× × ×

Код те целе комедије има и нешто озбиљно, што нам може малко и страха задавати. Ако г. Тиса примети да Српско књижевно подухеће не може у Пешти да прокопше ни уз најбаронскије жртве, већ за годину дана мора да угине, може му се прохтети да нам саветује да „Матицу Српску“ пренесемо у Пешту. а ми га можемо, вољно или невољно, милом или силом, послушати, па би онда г. Ђурковић могао дочекати, да за годину дана и „Матици Српској“ пише епилог.

П у с л и ц е.

☞ У препирци о европском миру или рату Енглеска само ћути. „Кад ћутиш, ти си нека риба!“ тако уметвује Бисмарк, и труди се да ту рибу унеца и увуче у торбу тројнога савеза.

☐ Негдашњи бугарски кнез Батенберг оженио се и узео је једну гласовиту певачицу; — а данашњем намет-кнезу Кобургу оставио је да узме какву гласовиту плакачицу.

☉ Руски лист „Гражданин“ вели, да су руски анђели метнули бивш. краљу Милану круну на главу. То може бити, јер анђели су невидљива створења и ми заиста нити смо видели нити чули, да је бивш. краљ Милан икад игде крунисан.

☞ Па што се ми тужимо на Морица Пају! —

Он се тако исто заузима за српске интересе, као и сви други Срби, које је добра срећа наша послала у Пешту на сабор.

☞ Чујемо, да се г. Чета Мијатовић тражи за професора економије на великој школи у Београду. Па за што не? — а г. Бонту могао би му бити супленат, — па да видиш економисања.

+ У „Н. Добу“ врло се опширно доказивало, да је Анђелић био за живота свога чудотворац. Верујемо, — правно је он не само чуда, него и покоре.

☞ Чујемо, да ће г. Лаза Костић бити позват у Србију за професора римског права. То ће, без сумње добро доћи не само римскоме праву, него и српској справедљивости.

Ђира. Читао сам у „Бачванину“, да је саборски одбор печатао сва боља вина у подругу патријаршеском.

Спира. То је са свим у својем реду. То је лепо.

Ђира. А знаш ли шта није лепо?

Спира. Шта?

Ђира. Није лепо што „Бачванин“ вели, да ће сад ти печати пасти, од како администратор позива чланове одбора за своју трпезу. Као да су ти наши најодличнији људи жељви добра вина, и да ће рад вина учинити све и свашта. То није лепо од „Бачванина“.

Спира. То није промишљено од „Бачванина“.

Ђира. То је гадно и прегадно од „Бачванина“.

Весео глас из иришког котара.

Е и нама паде с врата
Нека чума, нека куга,
Која нас је гњавукала
Ка' у пркос, ка' од дуга.

Богуновић, пашалија,
Ено глете, већ се сели,
А народ је одауо,
Радује се и весели.

„А куда ће?“ питате ме.
Нека иде у даљину,
Ако хоће у Сирију,
Јерусалим, Палестину.

То су места врло згодна
Да се људи кају зала,
Црви зала, што су нама
Већ ђаволски додијала.

На управу котара нам
Рогулић се, Србин, пење.
Искрено га народ срета
И пружа му поверење.

Ирижанин.

Ђука. Даклем не само у Србији него и у нашем саборском одбору влада начело штедње.

Шука. Па шта се штеди?

Ђука. Ето н. пр. штеди се члан заменик г. Васа Муачевић. Њега још до сада нису никад затрудили да замени ког покојног или одсутног редовног члана.

Шука. Ја сам пријатељ штедње, — али није право да се други заменик из даљег места сваки час затруђује, кад се и г. Муачевић разумева нешто у економији.

Новије вести.

(У свакој овој вести наћићеште по једну две-лиштами. погрешке, које коректор није имао каде да исправи.)

Академичар г. Мил. Кујунџић држаће скоро у академији предавање о мидерном васпитању последњег септенијума.

Говорка се, да ће ових дана у Пешти, у почасти мин. Тиси полиција сама гранжирати велику макљаду.

Чивутска штампа остаје при старом уверењу, да је тај и тај господин женијалан и пун дуга.

Новинарски репортети боје се, да овог лета не буде велике припеке и запаре, па већ у напред траже лаж.

У опште се мисли, да ће сад јединац Радић живити у Крушедолу као смирени покајник, бар да неће дати порода каквој замерци.

Романс'јери.

Врло многи романс'јери,
Кад што пишу, дуван пуше,
Све цигару за цигаром, —
Све грцају, све се гуше.

Око главе, сирацима,
Пуво ј' дима, с десна, с лева;
Има дима, има дима —
Али нема — Тургењева.

3.

Грађа за нову енциклопедију.

Неазбучним редом, или азбучним передом.

Кавга = турска реч. Али Турци су тако добри, па је од нас не рекламирају. Мисле, да ми без тога не можемо живети, — а њима баш тако преко не требају.

Тама = види мрак. Али пошто се мрак не може видети, а ти запали свећу, — па оно што онда не видиш, то је мрак.

Стонога = животињца, која нема сто нога, ал их ипак има више, него што народ има времена, да их преброји, па јој воли признати коју ногу више него мање.

Сарма = Највећи степен изобраења, до којег лист купуса може доћи.

Арендатор — по чивутском изговору: Харендатор, (а то је и ближе истини.)

Компа = справа за преважање на води, а за то се тако зове, што се на њој никад не употребљује компас.

Квасац = Човек, који кваси кудељу.

Шилер = класикер, који Немце доводи у одушевљење (а и Срби се врло често њиме одушевљавају.)

Бравура = кад лопов ноћу на чијем дућану отвори браву без кључа.

Бундева = кад сиромашна девојка узјами новца па куци скупоцену бунду.

Из моје рачунице.

Сабирање.

Јогунство + шовинизам + шогоршаг = вечити дефицит.

Одузимање.

Државна идеја — правда = самоубиство.

Умножење.

Сумњичење × са диспозиционим фондом = крајња деморализација.

Разделење.

Општи интереси: себичним тежњама = вавилонска кула.

Шишко.

Признање

које би могли многи хришћани потписати.

О боже, боже, ја те се сећам
Кад муку трпим, у злу боравим;
Ал кад ме срећа загрли својски,
Ја те — заборавим.

С немачкот.

*

Штампарска погрешка.

„Препоручујемо наше велико и богато живот-осигуравајуће друштво „Excellsia“.

Свако је слеп код очију, ко се код овог друштва не осигура.

У дојакосној солидности нашој лежи највећа гаранција.“ и т. д.

(Дабогме, у место: *гаранција*, требало је да стоји: *гаранција* — али и овако се може разумети.)

Старо, добро време.

Љутила се, госпа Цаја,
на данашњи млади свет,
(Разумите, и она је,
некад била убав цвет).

„Данас“, — вели, — нема стида,
поварена младеж сва!
другчије је онда било,
кад девојка бејаш ја!“

„Женска глава није смела,
да подигне у вис „взор“,
а мушкарац, то је био
уљудности узор-створ“

„Тад је једно испред другог,
имало и срам и стид,
па је земљи обарало,
свога ока смерни вид.“

„А гле, данас! . . Баш у зубе,
пиљи она, пиљи он . . .
удварача има нека
читав мали батаљон“!

На то нека шљивчина,
удари у гласан смех:
„Опростите, што ћу бранит'
данашњих младића грех“!

„Јер и у том красном добу,
кад ви бесте цветак млад,
било ј' доста шиндивилства
— можда толко, к'о и сад.““

„Али то је давно било,
прешло већ у заборав;
Па вам данас сви су криви,
био грешник или прав.““

— — — — —
— — — — —
Шта је на то госпа Цаја
рекла грубијану том, —
веће псовке нисам чуо
никад у животу свом.

Др. Казбулбуц.

Заметнуте наочари.

Наша баба Соса заметнула своје наочари — а баш јој нешто требају. Тражи их, тражи, — ал не мож' да их нађе. Тражи их по столу и под столом, по столицама и под столицама, на орману и под ормином, ал никако да их пађе. Мало се већ и сумрак хватао, а баба Соса, љутита рече: „Само да ја имам моје наочари, нашла би ја њих већ.“

Ј.

О вечери.

Довли наприкаш од патке а оно месо тврдо, не можеш га гристи. По свој прилици да је била патка матора, јер вије домаћа, него је јутрос са пијаци купљена.

Редуша, да се изгини, рече: требала сам раније приставити, да се боље искува.

А домаћин ће на то: не би рекао, да би и то много помогло. Него требала си ти ту патку раније купити, т. ј. још лане или преклане.

Ј.

Нису се разумели

(Истинити догађај из Босне.)

Познато је, да наша браћа Турци, или, правије речено: Срби Мухамедове вере, по поносној Босни, слабо, или управо рећи никако не разуму турски, него се служе истим праћедовским говором, као и ми Срби. — (Зашто се тај језик сада зове: земаљски, то ће најбоље знати његови нови кумови. Ур.) Али по нека реч, дабоме да је овде одомаћена, коју ми Срби „из прека“ неразумемо. Остављам све друге речи на страну, а само вам кажем, да сви Мухамедовци, па и наши Срби овде зову своју љубу, домаћицу: „бика“, те веле: ала имам ваљану „брку“ и т. д.

Ово је нужно знати, да би разумели зашто се Мухамедамац Хусо и наш марвени лекар нису — разумели . . .

Хусина „бика“ боловала је од очију; ових дана прода Хусо краву једноме касанину, па је дотерао марвеном лекару на „преглед“, јер касанин не сме говече пре заклати, док не добави од лекара — „тескеру“ — дозволу. — Уједно поведе Хусо и своју жену доктору, те у мисли, да је свеједно: лекар и лекар, одведе и њу оном истом марвеном лечнику, који ће му краву прегледати.

Уђе ти Хусо код лекара, а „брку“ своју остави, да причува краву у авлији лекаревој.

— „Аман, знаш, господине, бика, . . доведох ти Брку и краву, да знаш, видиш, шта већ треба. Краву сам продао касану, па знаш, вели“ . . .

„Добро, добро,“ осече се на њ' не баш прељубазни г. лекар, — „ја не могу излазити, јер сам болестан, а ти протерај бика и краву крај прозора овде, па ћу ја већ видети“ . . .

Изиђе Хусо, па рече жени, да поговори краву пред прозор. Ова то учини, а лечник бајаги видео је, (а он се са канабета ни дигао није) те рече Хуси, који опет уђе: „Нај, ево ти тескере, мореш их слободно обоје заклати. Здрави су“! . . .

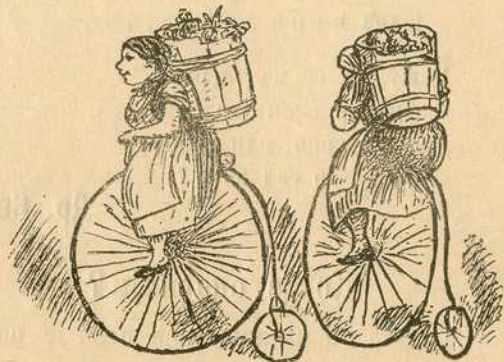

Хусо, превали очима : „Ма у зо' час, господине ! Како би ја своју Бику заклао ? . . . Та није она говече !“

„А да који је враг“ ? — раздера се лечник на њега, и дуго је требало док је Хусо лекара обавестио, да је крава говече, а његова „Бика“ да је његова „Бика“, и тек онда и тек онда избриса лечник из тескере „бика“ а упути Хусу због његове жене ономе колези, који лечи „чељадета“, а не — марву.

Причуо

Др. Казбулбуц.

Хоћу ли погодити.

Чисто видим шта ће бити
За годину, ил за две;
А то песма већ у напред
Поздравити ваљда сме.

Пелка, Вирса, Ната,
Анђуша и Вата,
Бостанцинке наше,
Добре вредне снаше
На пијацу варадинску
Зором рано греду,
Носе купус, роткву, рен
— На велочипеду.

А ја волим жене вредне
И временоштедне.
Биле оне пешкеходне
Ил велочипедне.

(Само не би вол'о, кад би с'
Омладинска снага жива
Удалила на велочипеду
Од свога позива).

Један пол у сентомашанин
(а цео Србобранац.)

„Није право.“

Стари, добри мој познаник Н. Н. има свој редован посао, али радо се очешава и о филологију.

На жалост има он неког нећака, који је дола преисподња; тако се влада, да га се добри Н. Н. мора стидети, и он је о њему више пута рекао : „тај мој несретник заслужује да га обесе.“

Тај је несретник зло урадио и баш мени паде у део да дознам староме Н. Н. немилу вест, да му је нећак осуђен на две године „тавнице.“

Кад сам му то рекао, он се намргоди.

Ја га упитам : шта, деда Н. ви мислите да није право, што је —

А он : Реци ми још једаред, на шта је осуђен.

Ја. На две године „тавнице.“

На то деда Н. скочи са столице, па викну : Није право !

— А зашто није право ?

— За то, јер се не каже „тавница“, него „тамница.“

К—к.

А. Три дана идем као луд. Обилазим своје пријатеље, да ми узајме педесет форината. Па ни један не да.

Б. Ти идеш као луд, — а они се владају као паметни.

А. Чујем да се жениш. Је ли истина ?

Б. Лудорија.

А. Та знам да је лудорија; — само те питам је ли истина.

Мајстор Костини „вицеви.“

Мајстор Коста припада занату ципеларском, али је пун натучен обешењакула, тако, да човек мора да сумња, да ли он не тера тај занат само ђефа ради, а да мимогред иде у школу мајстор Луцифера, у којој зацело похађа већ тринајесту класу са одличним успехом . . .

Тај вам је човек збиља рођени хумориста. — Из његових уста чујете често таквих досетака, да би вредно било, бар неке од њих прибележити, кад већ он сам неће, или не може, да води мали дневник, који би додуше за један дан врло велики постао. — Код њега нема хитне . . . Ако сте наручили ципеле за Божић, а о Ускрсу их још нисте добили, па се на њега наљутите, он ће вам са свим спокојно одговорити : „а што се жестите ? Да сам вам онда ципеле направио, ви би их досад већ подерали, а сад ће те бар имати нове !“ . . . Једна муштерија дошла па псује : „Ето сам још пре месец дана наручио чизме, па ни сад још нису гетове. Још ћу о моме крсном имену морати бос ићи !“ — „а које је вам кршњак, молићу ?“ — пита мајстор Коста са свим флегматично. — Па свети Јован !“ — „Е, Боже мој, рећиће на то мајстор Коста, па и он је целог свог века ишао бос, дакле не сме вам замерити !“ Један господичић хоће fine ципеле са „лаком“. — „Молим“, — пита мајстор Коста, а лице му изгледа, као да незна ни три унакрст, — „молим, да ли сте ви често — трезни ?“ — „Какво је то безобразно питање ?“ — обречну се на њ' господин. — „Молим понизно“ — поврати мајстор Коста са свим ивино, — „ја то питам само у вашем сопственом интересу, јер ако сте често трезни, ја ћу вам направити високе, узане штеклице, али ако радо гледете чаши у дно, а ја ћу оне енглеске, широке па ниске да боље ногу држе.“ — насмеја се господин и рече, да волије енглеске штикле ! . . .

Други пут више о мајстор Кости . . .

Др. Казбулбуц.

Досетке наивности и др. из дечијег света.

Мали Перица нађе у орману две кобасице, одмах се наклони на једну и поједе је. Мати, како опази да једне нема, тако се досети чије је масло.

Узе тањир са кобасицом и показа је Перици, питајући га „а где је она друга?“

— Па то је друга; одговори Перица.

Браца Ј.

Учитељ. Кад ти имаш два новчића, па купиш код Јакова Чивутина за један новчић писаљку, колико ти онда остаје?

Дете (кроз плач) Моја је мати казала, да ја не смем ићи у чивуцки дућан, — ако одем бићу лупан.

Крцкало.

Метнула мати своју малу ћерку да спава, а она отишла у другу собу, где је још старије друштво седело за столом.

Не прође неколико минута, ал ћерка виче: Мати, оди мати, оди!

— А шта ћу ти?

— Оди да ме почешеш. Сврби ме бува.

Старопамтило.

Играла се Даница са тетиним наочарима. Испустила их, а наочари се разбиле. Тета је била доброћудна, па је није псовала, већ само рече: Ето, што си урадила! Ја сад више не видим.

Даница. Е, да, видиш ти.

Тета. Веруј ми, Данице, ја без наочари не могу да видим.

Даница. А како видиш да су наочари разбијене!?

Отац. Данице, ево сам купио тети нове наочари. Али те не смеш ни дирнути, — те су здраво скупе.

Даница. А за што ниси купио јефтине?

Поп Јова и — фратар.

Седео је наш поп Јова,
и с њим један фратар.
(Слагали се! признају вам,
истини за хатар).

Ручали су слатко, добро,
(није било поста)
Попа Јова увек радо
дочекује госта.

Али фратар ра о пец'е,
ди може да буде,
језик му је увек оштар,
Све се жене чуде!

Тако и сад — од печења,
једна мрва мала,

попа Јови, у црну се
браду скогрљала.

А фратар ће досетљиво
попа Јови рећи:

„Оде курјак у шумицу,
да ли ће утећи“?!

Попа Јова са свим мирно,
одговор му: канда, —
„Зато ето за курјаком,
једна к ера ланда . . . . ,

Кажу, да се на те речи,
фратар насмијао . . . ,

Дал' од срца, или силом,
ко би то сад знао?!

Др. Казбулбуц.

Ко је опаснији?

— Сад шта ти мислиш, који нам је опаснији, или В. Б. или а. Р.

— Па један ђаво.

— Није то један ђаво; то су два ђавола.

Циганова заклетва.

Један Циган продавао коња, па као што Цигани већ знаду од стрвине крилата коња похвалити, тако и сад, кад га купац запита, има ли коњ какве фалинке, Циган му одговори: нема, куме; и поче се заклињати: „што је на томе коњу, да бог да било на мојој деци.“ — (На коњу је био покровач; а то не би шкодило ни његовој деци у овим хладним ноћима.)

Шарени Шљунци.

Е лијо, сад већ можеш писати „Тестаменту“ рећи ће ловац подижући пушку да убије лисицу — и опали пушку ал не потриви. Лисица бежи, а шумар који је тај приказ мотријо и чуо, рећи ће: Збиља, ено већ! трчи „Краљевском нотару.“

*

Јао Тино ово дана долази у мом комшилуку да стањује један врло „феш“ зубни лекар.

Тина. Та јел то могуће, о, то се ја јошт сад радујем на — зубобољу.

*

У менаџерији запитаће неко од публице газду шта вреди један лав; газда ће им рећи овај млади вреди 150 ф. а овај матор он је већ ћорав а и сават, тај не вреди више много, но ја га ни за које новце не би дао.

А што? Зато што је он моју покојну жену разтрго и прождеро.

*

Ово дана запита један путник једног кочијаша: Море пошто би ме возио одавде до Панчева.

Кочијаш: Седам форината.

Путник пође даље, а овај му довикне : Но на колко би ви дали.

Путник. Не, ја сам само тео да видим колко ћу уштедети ако пешице пођем.

*

Госпођа Ракила задувана дошла код доктора. Молим вас господине дођите одма да видите шта је мом дерану, тек је почео да руча, поче да кија, па непрестано кија и никако да стане, молим вас да видите штаје.

Доктор: Ја овај пар немогу да дођем, већ расеците један лимун, па онај сок нек увлачи у нос.

Госпођа Ракила; Ал ако и даље узкија

Доктор: Онда му реците: „На здравље“.

*

Када је мали Душа из школе кући дошао, рећи ће му четврти брат његов Светислав држећи у руци нове панталоне: „Гле Душо, купила ти мама нове панталоне“

Душа: сасвим озбиљно: Мени није, ваљда теби.

Светислав: Та јесте, шта си луд, теби је купила.

Душа: Ја не верујем, макар ти да кажеш шта оћеш, јер ја никад нисам имао нове панталоне, него што изнесе Ника, то добије Стева, па што је Стева носио мама „Лепелира“ па добијеш ти, па кад си ти већ тур подеро и колена поцепо онда мама искрпи па да мени, зато су моје панталоне много топлије и теже него те нове. (дабогме од силних закрпа.) Скупио 5-ко у Вршцу.

Пред судом.

Судија. Јесте ли ожењени?

Оптужени. Јесам.

Судија. Од кад сте у браку.

Оптужени. Е, — та моја жена каже да смо три године заједно. Ал мени се чини да је много више.

Галантерија.

Он. О, милостива, ви сте сваке године лепша.

Она. О молим, молим ви ми сувише ласкате.

Он. Сувише?! Е па добро. Рецимо дакле: сваке друге године.

Преписка.

Преписао се један јуриста и један лекар чија је наука старија.

Моја је наука старија од твоје, — рече јуриста, јер кад је Кајин убио свога брата Авеља, то је био први криминални случај.

Хој, хој! — одговори лекар, — моја је наука много година старија. Кад је бог створио Адама, таки му је ексартикурирао ребро, да од њега створи Еву. А то је, пријатељу мој, била прва хируршка операција.

У школи.

Професор. Мени се чини као да сам вам већ мало и досадан са мојим дугим предавањем.

Један ђак. О, боже сачувај. А молим, о чему сте пре давали?

Погорелац.

Сећасмо у кафани и разговарасмо сваки о своме јаду, кад ето ти једног просјака са црвеним носом, све поерђе, неће бити од глади, него можда од оне силне жеђи, коју је пре једног сата имао.

„Уделите сиротом погорелцу“, мољаше он. „Пре десет дана изгорела ми је кућа и све имање.“

А имаш ли ти сведоштво да си заиста погорелац?“ запитаће један од нас.

„Немам, господо, немам. Имао сам је, ал кад ми је кућа изгорела онда ми је изгорело све, па и та сведоштво.“

Брачни лек.

Моје младе кумице Тинке муж често се задржао у вече у друштву својих нежењених пријатеља, па би онда, наравно, касно долазио кући и жени својој. Кад се тако опед једаред закаснио чак до поноћи, — наишао је на прави лек. Он се дошуња до врати своје спаваће собе и полако куцне на закључана врата. Таки за тим за чује изнутра гласак своје жене „Милоше, јеси ли ти?“ — Мој кум, ма да је био мало ђефлеисан ипак је знао да се не зове Милош. — Али ето, баш то је био лек од његовог касног долажења. Од тога доба увек долази рано кући, па и кад спава он једним оком опреза и дебелу дренову батину има близу кревета, — ако би се какав Милош појавио, да му ребра намести. (Мени је моја кумица поверљиво признала, да се она није сама досетила томе леку, већ ју је њена мати томе научила.)

Цела истина.

Кад се ловци скупе да у друштву вечерају, ретко кад прође без таквих приповедака, које су више забавне него вероватне. Тако је било и у овом друштву. Ал ту се десио случајно један још већи мајстор; па кад су ловци све исприповедали, онда ће он да зачини разговор овако: „кад сам путовао по Африци, ничему се нисам тако зачудио, као кад сам једаред на песку нашао сен једног лава. Мислио сам то је нешто надприродно; Али на свету нема ништа што би било надприродно, — и мени један Африканац растумачио, како се то могло догодити да је лавов сен, сам, без госе лежао на песку. Па знате ли како се то десило? Лав није јео три дана ништа, од глади је ужасно рикао, и од те рике сен се његов тако уплашио, да није више смео за њим ићи, него је остао сам на песку.“

За тафлом.

Домаћица. Господин лајтнант, смем ли вас послужити са овим десертном?

Лајтнант. Захваљујем лепо. Лајтнант никад не десертира. (Fl. Bl.)

ПРОКЛАМАЦИЈА НА НАРОД.

ОВАЈ ЧАС ИЗВАЂЕНЕ СУ
ИЗ ШТАМПАРСКЕ ФУРУНЕ
И ЈОШ СУ СА СВИМ ВРУЂЕ

ВЕСЕЛЕ ПРИПОВЕТКЕ
ОД АБУКАЗЕМА.

Са овим комадима, намазаним хумористичним путером: Реч две унапред. — Млада удовица. Хумористична приповетка. Сретна забуна. Весела приповетка, ал пуна туге и жалости. — Страшна освета. Истинита приповетка, ал пуна којекакве лагарије. — Мајчин младожења. — У потеру! Приповетка пуна бриге и зебње. (Чисто се писац каје, што ју је написао.) — После хиљаду година. — Два бадња дана. — Удесили су. Заљубљена приповетка. — Један по један. Приповетка пуна сватова.

Књига ова је тако написана, да је могу читати и младе девојке и стари калуђери, а да не црвене од стида. *О политици* нема ни речи, као да је и нема на свету. Тако дакле под „Младом удовицом, хумористичком приповетком“ не разуме се енглеска краљица Викторија и њени хумористични послови у Ирланду; под „Сретном забуном“ не мисли се она забуна Коканова са оних 42.000 фор. под „Страшном осветом“ не разуме се прелазак радикалаца у напредњачко коло; у приповетци „У потеру!“ не прича се ништа о нашим разним касирима и баначким директорима и о њиховом путовању у Америку у причици „После хиљаду година“ не говори се о сазивању нашег народног сабора после хиљаду година; приповетка „Удесили су“ није узела за предмет свога причања Визмарково дописивање са грофом Игњатијем; а под „Један по један“ не мисли се падање београдских напредњачких министара са крушке њиховог бонтуовљевог винограда.

Књига је штампана ва 8-ни, а има 241 стр. Цена је 75 нов., а ко даде 1 фор. добиће уз књигу још и 25 новчића у готовом новцу.

Препродавцима дајемо уобичајени рат, да не газе забадава блато.

У Новом Саду 1. марта 1889.

2—2

СРПСКА ЕЊИЖАРА
БРАЋЕ М. ПОПОВИЋА.

РЕД ПЛОВИДАЊЕ.

Пошт. лађа
од 8. марта

1889. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН, ТИТЕЛ: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне; први пут полази 9. (21.) марта.

Из НОВОГ САДА за ПОТИСКЕ СТАНИЦЕ: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне; први пут полази 9. (21.) марта.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне; први пут полази 9. (21.) марта.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: ; пом. петком и недељом у 5¹/₂ сати после подне редрви пут 10. (22.) марта.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ: сваки дан у 10¹/₂ сати после подне: први пут 11. (23.) марта. У НОВОМ САДУ 2. октобра 1888.

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

ВЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта

Фрања Христоф, Берлин и Праг. 2—6

Проналазач и творичар правог блештавог лака за под. Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића.

Ја Ана Чилаг

са мојом 185 центиметара дугом див-лорелен-косом, добила сам је 14-то месечном употребом помаде, коју сам ја сама пронашла. Ова је помада једина помоћ против опадања косе Она унапређује растење косе и јача власиште Код мушких проузрокује брзо и снажно растење бркова и браде, и у опште даје длачици већ после кратке употребе природну сјајноћу и лепоту, сврх тога чува је до у најдубљу старост од преране оседелости. Цена је једне тегле 2 фор Разашилање дневно на све стране света одмах по плаћеном готовом новцу или унаточ (Postnachnahme).

CSILLAG & COMP.

Budapest, Königsgasse
куда треба све наручбине слати.

При наручбини од 6 тегли на више 25% попушта и плаћена поштарина. 1—20